

Декаданс

Богдан Рубчак

1.

Осінь, наче в'юнка кокетка
з далеких днів,
що в протертій портреті предка,
на чарки дні

бачить очі палкі, протлілі,
і чує жаль,
і колише в заляклім тілі
свій перший вальс.

2.

Осінь, наче крихкий вельможа
в бруднім бістро,
що покійним покоям, льожах
підносить тост;

щось помітне в тендітних рухах,
як осад свят,
і, як морок, бредє по бруках
його віват.